

PENCERE

77-513475

Ömer Seyfettin'den...

"Kuvvetin görünmez, elle tutulmaz ruhu olan kahraman rüzgâr, bir gün kırlardan, çiçeklerden, çamlardan, ormanlardan topladığı güzel kokuları etrafa dağıta dağıta gidiyor, tatlı tatlı esiyormuş. Herkesi soktuğu iğnesine büyük önem veren sivrisinek onu görmüş ve boyuna posuna bakmadan:

— Püf, püf... diye gülmüş.

Kahraman rüzgâr "belki bana değil" diye aldırmamış, yoluna devam etmiş. Fakat sivrisinek, arkasından daha ziyade gülmeye, hatta küfretmeye başlamış.

Rüzgâr, liyakatli adamlara has olan o büyük ve ulvi soğukkanlılıkla yavaş yavaş geriye dönmüş, sivrisineğin önüne gelmiş, hiddetlenmeden sormuş:

— Bana mı gülüyorsun?

— Evet sana!

— Benimle mi eğleniyorsun?

— Evet, seninle!..

— Bana mı küfrediyorsun?

— Evet sana!

Kuvvetli rüzgâr şu âciz sivrisineğin bu derece küstahlaşmasına evvela şaşırması, sonra acıması; şöyle konuşmaya başlamışlar:

— Ne cesaret! Sen deli mi oldun? Ben bir kere esersem sen parçalanır, bir tarafa çarpar, hemen ölürsün.

— Ben mi?

— Sen!

— Gülerim aklına! Ben bir uçmaya başlar, senin karşına çıkarsam, buralarda duramaz, uzaklara kaçır gidersen...

— Ben mi?

— Evet, sen..

— Bu cirminle beni kaçıracaksın ha?

— Cirmimi beğenmiyor musun? Senin hiçbir cirmin yok ya!

— Ben rüzgârım, cirmim görünmez; hızla estiğim, fırtına, bora kasırga olduğum zamanlar en kuvvetli, en ağır şeyler karşımda çayır çayır yıkılır; ummanları birbirine karıştırır, nehirlerin mecralarını değiştirir, dağları yerinden oynatır, balta girmemiş ormanları çayır biçer gibi yerlere sererim.

— Püf, püf, püf! Beni korkutamazsın, ben kızarsam seni bir yaparım ki, bir yaparım ki...

Diye sivrisinek öyle olmayacak laflar söylemiş, öyle küfürler savurmuş ki anlatılamaz. O zaman âlicenap rüzgâr gene hiddetlenmeden ona küçük bir ders vermek istemiş, biraz hızlı esmiş, tabii sivrisineği önüne katmış:

PENCERE

(Baştarafı 2. Sayfuda)

— Bû.. bû..

Tesadüfen bir çatının önünden geçiyorlarmış, sivrisinek can havliyle bu çatıya atlamış, iki kirişin arasına gizlenmiş, gene:

— Püf, püf, püf...

Rüzgâr kızmış, daha hızlı esmiş:

— Bûû.. bûû...

Daha hızlı:

— Bûûû..bûûû...

Sonra daha hızlı:

— Bûûûû... bûûûû...

Fakat kirişin arasına iyice saklanan sivrisineği bir türlü yerinden sökmemiş. Hiddetle fırtına olmuş, sonra kasırga, bora, nihayet tayfun olmuş, başlamış çatıyı sarsmaya... Artık gülmeyi bırakan sivrisinek, af dileyecek yerde:

— Terbiyesiz rüzgâr!.. Ne oluyorsun? Yoksa bana bu fakirin çatısını mı söktüreceksin? demiş."

★

Ömer Seyfettin, bir bölümünü yukarıya aldığım öyküsünde rüzgâr ile sivrisineği konuşturuyor. Rüzgâr neyi, sivrisinek kimi simgeliyor? Kuşkusuz böylesine yakıştırmalar çeşitli yorumlara yol açsın diye yapılır; ama biz diyelim ki rüzgâr bir siyasal akımdır, sivrisinek de bir kişidir.

Tarihsel aşamalarda kimi siyasal akımlar kitleleri sararlar, sararlar, silkelerler, kapsarlar. Önce bir fikir esintisi başlar, sonra rüzgâra dönüşür akım; kimi zaman kasırgalaşır, toplum katmanlarını altüst edebilir.

Kişilerin bu akımların rüzgârındaki yerleri, etkileri, ağırlıkları bir ölçüye kadardır.

Bir kişi kitleleri dalga dalga saran siyasal akımın tapusunu cebine koyabilir mi? Bir kişi yaygın bir akıma benliğinin ipoteğini koyabilir mi? Yalnız Türkiye'ye özgü değildir bu kural, insanlık tarihinde hep böyle yaşanmıştır.

Ömer Seyfettin, rüzgâr ile sivrisinek öyküsünü kaç yıl önce yazdı? Bilemiyorum; ama bugün de geçerli, değil mi?

Lehan Seluk

